

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕН ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИШЕН АБОНАМЕНТ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИН ГОДИНА . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА . 80 ЛВ.
ОТДЪЛЕН БРОЙ 2 ЛВ.

Одобрен и препоръчан от Министерство на Народното Просвещение с № 19263 от 16 юни 1933 г.
РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова сметка № 1328

БРОЙ
32

МЪРТВАТА НА АНТАРЪ БЕКЪ ШЕДАДЪ

Цезаръ обмисляше тайно отмъщението си. При все, че очите му бяха лишени от свѣтлина, той не беше губил сърцаността въ пушане стрели. Ушите му уловили следене на дивитъ животни по шума на краките имъ, бѣха достатъчни да направляватъ удачите и никога хвърлена отъ него стрела не улучваше мишела.

Умразата му, винаги будна, слушаше жадно новини, които идѣха отъ врага му. Слухъ се донесе, че ведъ славенъ походъ, отрупанъ съ огромна плячка, Антаръ се е спрѣлъ на брѣговетъ на Ефратъ. Цезаръ плака отъ завистъ и яростъ. Той повика Неджемъ, ариния си робъ, и извика:

— Много често щастиемъ закриля този, чийто спѣхъ ме отчайватъ. Отъ оня проклетъ день, въ който ежежено желѣзо отне свѣтлината на очите ми, минаха вече години и азъ още не съмъ отмъстил! Но най-после настѣпи мига да измия срама си, да угася въ тѣхъв огъня, който гори сърдцето ми. Антаръ лагерува на брѣга на Ефратъ! Тамъ ще отида да го намѣря. Горко на тебе, сине на Шедадъ, ти ще загинешъ отъ ръката ми!

Той се въоръжи съ своя лѣкъ и колчанъ, пълненъ съ отровни стрели. Неджемъ накара бързоногата камила да колѣничи, помогна на господаря си да се качи, и поводитъ на кроткото животно и тѣ потѣнаха въ безкрая на пустинята.

Следъ много дни мѣстителенъ пътъ, тѣ излѣзоха въ безплоднитъ пустини и проникнаха въ страната, назовавана отъ Ефратъ, страна плодородна и украсена съ цвѣта и зеленина. Тѣ стигнаха на брѣга на рѣката. Тѣ погледна на срещуположния брѣгъ. Неджемъ забеляза разкошнитъ палатки, многобройнитъ стада и камилитъ, които се скитаха изъ равнината; чу звуци на инструменти, които придружаваха пѣсни на млади момичета.

По-висока и по-хубава отъ другитъ палатки се вижда на брѣга. Неджемъ вижда предъ нея странното опие и по черния отъ абаносъ конъ на Антаръ; той спира камилата, която господаря му ездил и се скрива въ него задъ трѣстикитъ.

Когато нощта простира надъ земята зловѣщата си сѣнка, Цезаръ каза на своя робъ:

— Да идемъ по близо до рѣката. Сърдцето ми казва, че съ единъ ударъ ще прославя навѣки името си. Неджемъ го взе за ръка, заведе го на брѣга, пресу палатката на Антаръ и му подаде лѣка и колчанъ.

Цезаръ избра най-острата отъ стрелитъ, тури я въ лѣка и като се вслуша, зачака благоприятния мигъ.

Изведнѣжъ въ нощния мракъ кучетата завиха и лаляха продължително. Смутенъ, Антаръ излѣзе отъ палатката и трѣгна изъ тъмнината; стори му се, че кучешкия лай иде отъ кѣмъ рѣката. Тиканъ отъ фаталността той се приближи кѣмъ брѣга и подозираше, че тамъ има чужденецъ, викна братъ си Джериръ да разгледа другия брѣгъ. Но едва прозвучава мощния му гласъ една стрела долетява и се забива въ дѣсната страна на гърдитъ му.

Никакъвъ викъ не издава болката му. Той изтрѣгна стрелата отъ раната и вика:

— О, ти, чиято коварна ръка воденъ отъ гласа ми, ме порази въ тъмнината, не ще избѣгнешъ отмъщението ми! Подлецъ, който не посмѣ да ме нападне презъ дѣна, не ще се радвашъ на плода на престѣпление и си и трупа ти ще служи за храна на пустиннитъ вѣврове.

Цезаръ чу тия думи; страхъ обзе сърдцето му; за мигъ помисли, че стрелата не е улучила жертвата му и мисълта за гнѣва на Антаръ го изплаши; силитъ му напуснаха и той се струполомъ мъртавъ. Робътъ Неджемъ се качи на камилата и бързо избѣга.

Като чу гласа на брата си, Джериръ дотича. Антаръ му каза, че е раненъ, заповѣда му да преследва предателя който го порази и влѣзе въ палатката си. Джериръ преплува рѣката и намѣри на другия брѣгъ единъ бездушненъ трупъ, до който имаше лѣкъ и нѣколко стрели. Той взе трупа на гърба си и го занесе въ палатката на братъ си. Антаръ, прострѣнъ на леглото си, жестоко страдаше; отчаянитъ му приятели бѣха около него, а жена му Абла превръщаше раната му. Когато Джериръ внесе трупа на Цезаръ, Антаръ веднага позна неумолимия си врагъ. Той не се усъмна, че неговата ръка го бѣше поразила и че стрелата е била отровна.

— Абла, каза той, живота ми се приближава кѣмъ своя край. Не се предавай на безполезни съжаления. Всички сме подчинени на единъ и сѣщъ законъ и никой не може да избѣгне сѣдбата си. Но кой ще брани твойта честъ следъ смъртта на Антаръ? Зная, че Бену-Абситъ, лишени отъ мойта подкрѣпка, ще бждатъ разбити отъ другитъ племена. Само единъ вторъ съпругъ ще те спаси отъ позора на робството. Избери между войницитъ на пустинята онзи, който най-добре ще те закриля и му дай ръката си.

За да се върнешъ въ далечнитъ лагери на Бену-Абситъ, облѣчи монѣ дрехи и възседни моя бѣгачъ Абжаръ. Не бой се, че ще те нападатъ; върви смѣло; видѣтъ на коня и оржията на сина на Шедадъ е достатъченъ да изплаши и най-сѣлитъ.

Трѣгнаха кѣмъ лагеритъ на Бену-Абситъ. Едва напуснаха благодатнитъ брѣгове на Ефратъ и започнаха да навлизатъ въ безкрая на пустинята, пѣтницитъ забелязаха казанскитъ палатки, които се очертаваха като тъмна ивица върху синята завеса на небото.

Това бѣха палаткитъ на едно могъщо племе. Веднага бдителнитъ очи на войницитъ забелязаха слабия кербанъ и триста отъ най-силнитъ се спуснаха на конетъ си срещу него. По-бързи отъ най-лекитъ газели, бѣгачитъ изминаха разстоянието. Изведнѣжъ тѣ се спрѣха.

— Това е Антаръ! извикаха тѣ. Ето оржията му, коня и великолепната носилка на Абла-Хайда да се върнемъ назадъ и да не се излагаме на гнѣва му.

Но единъ старъ и хитъръ шейхъ каза:

— Я погледнете добре! Да, това е копието на Антаръ ризницата и коня му; но не е като неговия ръстъ, нито гордотото му държане; това е ръстъ на стройна жена. Вѣрвайте, Антаръ е умрѣлъ, или тежко болестъ му пречи да се качи на седлото. Този войникъ, възседналъ Абжаръ, е Абла, която е облѣкла дрехитъ на героя, а симия той е може би умираше, въ носилката.

Никой отъ другаритъ му не смѣе да нападне кербана, но тѣ рѣшаватъ да го следятъ отдалече, съ надежда, че благоприятенъ случай, ще разреши съмнѣнията имъ.

Но нѣжната ръка на Абла не може вече да държи тежкото копие; тя го подаде на Джериръ. По-късно, смазана отъ тежестта на въоръжението, Абла иска да спре, за да си почине. Джериръ я подкрѣпи и ѝ помагаше да слѣзе отъ коня.

Като видѣха това, войницитъ не се съмняваха вече. Съ вдигнато копие, тѣ пришпорватъ конетъ и се спускатъ върху малката дружина.

Антаръ е прострѣнъ въ носилката, който е изгубилъ съзнание. Викометъ на враговетъ, цивилето на

конетъ, гласътъ на Абла, която го вика, го пробуждатъ отъ вцепенението му. Опасността съживява силитъ му; той се повдига, подава главата си и надава страшенъ викъ. При тоя викъ, гривата на бѣгачитъ настѣхва; тѣ отстъпватъ назадъ, избѣгватъ и отнасятъ далече въ равнината конницитъ, вледенени отъ ужасъ.

— Горко ни! — викатъ бѣгачитъ. Антаръ още диша. Той е искалъ да изпита жителитъ на пустинята, за да накаже дръзкото племе, което би се решило да нападне съпругата му.

Напраздно стариятъ шейхъ се мѣчи да ги успокои; тѣ не го слушатъ; само тридесетъ души оставатъ съ него и продължаватъ да наблюдаватъ кербана.

Вѣпрѣки все по-силнитъ си болки, Антаръ взима оржията си и се качва на коня. Той накарва Абла да се качи въ носилката и върви до нея:

— Прогони страха си, — каза ѝ той; Антаръ още бли надъ тебе.

— Антаръ, — казватъ другаритъ му, не изчерпвай силитъ, които ти оставатъ, седни въ носилката. Доста ни е закриляла твоята храбростъ, сега ние ще се биешъ за тебе.

— Благодаря, — отврѣща той; вие сте храбри, но не сте Антаръ.

Най-после, на мръкване, тѣ пристигнаха въ една долина, която не бѣше далече отъ лагера на Бену-Абситъ. Тая долина, заобиколена съ високи планини, нѣмаше другъ изходъ, освенъ едно тѣсно дефиле, презъ което едва трима конници можеха да минатъ единъ до другъ.

Антаръ накара да минатъ най-напредъ стадата и носилката на Абла. Следъ кербана, и той самъ се приближи кѣмъ изхода. Въ тоя мигъ ужасна болка го разкъсваше. Той спира Абжаръ, забива копието си въ земята, опира се на него и застава неподвиженъ.

Като видѣха това, тридесетъ конници, които го следѣха, се спрѣха на другия край на долината.

— Антаръ е забелязалъ, че го следиме, си казаха тѣ. Та ни чака въ това дефиле, за да ни избие.

— Другари, — каза стариятъ шейхъ, не слушайте на страха; неподвижността на Антаръ е сѣлжтъ на смъртта. Та не знаете ли буйната му смѣлостъ? Антаръ чакаше ли врага си? Ако бѣше живъ нѣмаше ли да се спусне върху насъ, като орелъ върху плячката си? Да чакаме тукъ докато зората разпрѣсне страховетъ ни!

Тѣ прекараха нощта на конетъ си. Най-после се сѣгна. Антаръ още стоеше на входа на дефилето, въ сѣщото положение, и коня му бѣше неподвиженъ, като него.

Тогаво войницитъ разбраха, че Антаръ е мъртавъ въпрѣки това никой не смѣе да се доближи до него толкова голѣмъ страхъ вдѣхва той.

Стариятъ шейхъ слиза отъ кобилата си, бодва я съ върха на копието си и тя се спуска кѣмъ дефилето. Абжаръ съ цивиле се вдига на заднитъ си крака и Антаръ пада като кула която рухва.

Войницитъ, свидетели на падането му, дотичватъ. Тѣ се чудятъ, като виждатъ прострѣнъ предъ краката си онзи отъ когото Арабия треперѣше.

Тѣ се отказаха да заловятъ кербана, който презъ нощта сигурно бѣше достигналъ земитъ на Бену-Абситъ и се задоволяватъ да ограбятъ оржията на Антаръ, който отнасятъ като трофей. Но напраздно се мѣчатъ да заловятъ бѣгача му; следъ смъртта на господаря си, Абжаръ нѣма да намѣри ездачъ достоенъ за себе си; той се спуска, изчезва отъ очите имъ, въ безкрая на пустинята.

Казватъ, че единъ отъ войницитъ, трогнатъ отъ сѣдбата на героя, оплакалъ останкитъ му, покрилъ ги съ прѣстъ и казалъ:

— Честъ ѝ слава на тебе, храбри войнико, който презъ цѣлия си животъ бѣше защитникъ на племето си и дори следъ смъртта си защити близкитъ си. Дано душата ти живѣе щастлива навѣки! И благотворната роса да кжне мѣстото кждето почивашъ!